

Han standsede og hilste. Nærmede sig et Par Skridt og sagde:

„Jeg synes, Deres Mor har det bedre idag. Med Guds Hjælp vil hun nok snart komme paa Fode igen.“

Jytte svarede blot med en Hovedbøjning, hvorefter han atter bukkede og gik bort.

Jytte sad tilbage med en usikker Fornemmelse paa Grund af hans forandrede Væsen. Der havde været noget forlegent i hans Holdning. Det havde desuden set ud, som om han ventede, at hun skulde bede ham tage Plads. Hvad pønsede han paa? Trods hans Mine troede hun ikke paa hans Tilgivelse. Den Mand kunde vistnok ikke glemme.

Da hun kom ind i Sovekammeret, laa Moderen med Haanden under Hagen, som om hun sov. Først da Jytte næsten var naaet hen til Sengen, slog hun Øjnene op.

„Er det dig?“ sagde hun svagt og saae paa hende som fra det Fjerne.

Jytte satte sig paa Sengekanten; men der var en Verden mellem deres Tanker, og Samtalen gik hurtigt istaa. —

For at undgaa nye Sammentræf med Pastor Gaardbo gentog Jytte ikke sine Formiddagsbesøg; og da Moderens Tilstand i den følgende Tid syntes at bedre sig, mens hun selv paa forskellig Maade begyndte at føle sig stærkt besværet, indskrænkede hun overhovedet sine Rejser til Byen.

En Dag fik hun til sin Overraskelse Besøg af tykke Møller. Den astmatiske Mand kom kørende direkte fra Byen i Automobil og var meget skuffet over ikke at træffe Karsten. Han forklarede, at han flere Gange i Dagens Løb havde søgt ham forgæves i Atelieret, hvorfor han havde tænkt sig, at Karsten maaske var bleven hjemme paa Grund af Varmen. Da det drejede sig om en meget vigtig Sag, bad han om at faa at vide, hvor han kunde finde ham. Jytte kunde ikke faa sig til at tilstaa, at hun ikke vidste det, og kom med Udflugter. Ikke med et Ord havde Karsten talt om, at han ikke som sædvanlig var i Atelieret. Men han havde vidst, at hun ikke kom til Byen den Dag. Det havde hun udtrykkelig sagt om Morgen.